ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce **Ing. J. V.,** zastoupeného advokátem JUDr. Josefem Vondráčkem, se sídlem Špitálské náměstí 3, Ústí nad Labem, proti žalovanému **Ministerstvu zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí č. 4, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ministra zdravotnictví, ze dne 6. 4. 2000, č. j. PRO-0431-4.4.2000,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

III. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát. Rozhodnutí o výši odměny **vyhrazuje** soud samostatnému usnesení.

Odůvodnění:

Žalobou ze dne 17. 4. 2000 napadl žalobce rozhodnutí ministra zdravotnictví ČR ze dne 6. 4. 2000. Tímto rozhodnutím byl zamítnut jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva zdravotnictví ze dne 13. 3. 2000, č. j. OZP/2-393/9. Ve správním řízení požadoval žalobce poskytnutí originálu posudku odborného konzultanta Ministerstva zdravotnictví z oboru neurologie doc. MUDr. Z. K., Csc., ze dne 24. 5. 1995. Správní orgán první instance zamítl žádost žalobce o poskytnutí originálu citovaného posudku či jeho kopie ověřené kriminalistickou laboratoří, zároveň však rozhodl o doručení kopie citovaného posudku v zákonné třicetidenní lhůtě za úhradu vynaložených nákladů ve výši 165,50 Kč. Své rozhodnutí odůvodnil prvoinstanční správní orgán tím, že nemá k dispozici originál uvedeného posudku, navíc zákon o svobodném přístupu k informacím v žádném ze svých ustanovení nestanoví povinnost subjektu poskytovat informace formou zaslání

originálních dokumentů. S uvedenou právní argumentací se ztotožnil i vedoucí ústředního orgánu státní správy v napadeném rozhodnutí. Ve své žalobě žalobce zpochybnil postup prvoinstančního i odvolacího správního orgánu při vyřizování žádosti o poskytnutí informace a dovozoval, že pro ně nemůže být problémem vyžádat originál posudku od příslušného zdravotnického zařízení. Dále namítal, že mu žádným ze správních orgánů nebylo vyhověno ani částečně, neboť mu kopie posudku nebyla doručena. Navíc má za to, že mu byl neoprávněně vyměřen poplatek za pořízení fotokopie posudku. Žalobce přitom trvá na zaslání originálu posudku, a to především z toho důvodu, že má oprávněné obavy z falšování zdravotní dokumentace. Jeho ošetřující lékařka MUDr. K. provedla dne 3. 10. a 10. 10. 1994 dle jeho názoru neodborně vyšetření zdravotního stavu, zpráva poskytnutá Policii ČR se však liší od zprávy, kterou měl žalobce po zákroku asi týden k dispozici. Z výše uvedených skutečností dovodil žalobce porušení svého práva na svobodný přístup k informacím a navrhl proto zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žádal zároveň, aby soud uložil Ústecké poliklinice, s. r. o. a Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem vydání žalobcovy zdravotní dokumentace.

Ve vyjádření ze dne 12. 6. 2001 žalovaný správní orgán dovozoval, že na poskytování informací o zdravotním stavu se zákon č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím nevztahuje. Tyto informace jsou poskytovány formou poučení na základě ustanovení § 23 zákona č. 20/1966 Sb., podle něhož je lékař povinen poučit vhodným způsobem nemocného popř. členy jeho rodiny o povaze onemocnění a o potřebných výkonech tak, aby se mohli stát aktivními spolupracovníky při poskytování léčebně-preventivní péče. K opakovaným žádostem žalobce pak správní orgán uvedl, že znalecký posudek není archiválií podléhající archivaci ve smyslu zákona č. 97/1974 Sb. a jeho ztrátou nebyla porušena žádná povinnost stanovená obecně závaznými právními předpisy. Zákon č. 106/1999 Sb., pak v žádném ze svých ustanovení neuvádí povinnost poskytovat informace formou zasílání originálních dokumentů. Vzhledem k výše uvedeným okolnostem má správní orgán za to, že i zasláním fotokopie znaleckého posudku vyhověl stěžovateli nad rámec právních předpisů. Náklady na pořízení fotokopie posudku pak byly stanoveny polovinou předepsané sazby. Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím byl zákon překročen ve prospěch žalobce, nikoliv v jeho neprospěch, navrhl správní orgán zamítnutí žaloby.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Předmětem správního řízení bylo posouzení žádosti žalobce o zaslání originálu znaleckého posudku odborného konzultanta Ministerstva zdravotnictví ČR z oboru neurologie doc. MUDr. Z. K., CSc. ze dne 24. 5. 2000. Tento posudek byl zpracován pro vyřízení stížnosti žalobce na ambulantní lékařku MUDr. K., která podle jeho mínění u něj neopatrným vyšetřením vyvolala cévní mozkovou příhodu. Z uvedeného vyplývá, že znalecký posudek byl podkladem pro vyřízení stížnosti v režimu vládní vyhlášky č. 150/1958 Ú. l. ve spojení s ust. § 77 odst. 6 z. č. 20/1966 Sb. O vyřízení stížnosti podává správní orgán stěžovateli zprávu dle ustanovení § 11 citované vyhlášky, při opakovaných stížnostech pak dle ustanovení § 6 odst. 7 citované vyhlášky. Uvedené právní předpisy nezakotvují povinnost správního orgánu zasílat stěžovateli podklady, na základě kterých byla stížnost vyřízena. Takováto povinnost nevznikla správnímu orgánu nově ani na základě ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění platném do 31. 5. 2000, neboť předmětem činnosti Ministerstva zdravotnictví není primárně poskytovat informace o zdravotním stavu občanů (§ 69 a 70 z. č. 20/1966 Sb.). Jestliže tedy Ministerstvo zdravotnictví rozhodlo alespoň o zaslání kopie požadovaného znaleckého posudku žalobci, učinilo tak nad rámec svých povinností stanovených zákonem. Pro tento případ oprávněně rozhodlo i o náhradě nákladů dle ust. § 17 odst. 1 a 3 cit. zákona. Soud nevyhověl ani návrhu žalobce na uložení

povinnosti Ústecké poliklinice, s. r. o. a Masarykově nemocnici v Ústí nad Labem na vydání zdravotnické dokumentace, neboť tyto subjekty nejsou účastníky řízení. Uvedené subjekty ostatně nejsou v daném případě ani osobami zúčastněnými na řízení, neboť nesplňují podmínky uvedené v ustanovení § 34 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 2 odst. 2 z. č. 106/1999 Sb.

Vzhledem k tomu, že poskytnutí více práv žalobci než dle zákona náleží není důvodem ke zrušení napadeného rozhodnutí, soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Správnímu orgánu náklady řízení přesahující obvyklý rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud proto rozhodl, tak že mu náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Usnesením ze dne 29. 8. 2000 ustanovil Vrchní soud v Praze žalobci zástupce pro řízení – advokáta JUDr. Arnošta Kalouse, usnesením ze dne 20. 4. 2001 advokáta JUDr. Josefa Vondráčka. Vzhledem k neúspěchu žalobce ve věci nese náklady jeho právního zastoupení stát (§ 60 odst. 4. s. ř. s.). O výši odměny zástupců rozhodne soud samostatným usnesením.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 23. 10. 2003

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu